

Aprendrem la lliçó del coronavirus?

La naturalesa del virus és canviar per persistir. És una llei de la natura: tots els organismes vius es veuen obligats a canviar i a adaptar-se si volen resistir i viure. És el que estem veient amb el coronavirus, que canvia per poder resistir, a diferència del que constatem en els humans, que malgrat la pandèmia que estem patint, continuem sense canviar el nostre estil de vida. Per això és evident que aquest virus és més intel·ligent que nosaltres, ja que ell sí que canvia per no desaparèixer i pel contrari, nosaltres, desgraciadament, no ho fem.

Vam ser molts els qui al principi d'aquesta pandèmia, vam creure que sortiríem més forts d'ella i que aprendríem una lliçó molt important després dels mesos convivint amb aquest maleït virus. Però la realitat desmenteix el somni que teníem, ja que continuem comportant-nos com si no existís el virus i per això tenim unes dades epidemiològiques molt dolentes.

La tendència a l'alça dels indicadors de la covid-19 (amb més de 17.000 persones mortes a Catalunya) i amb una velocitat de transmissió disparada, mostren que no estem fent bé les coses i que ens cal un canvi radical pel que fa al nostre comportament i al nostre estil de vida, si és que realment volem vèncer aquesta pandèmia.

És molt freqüent que al principi de cada any, molts acostumin a fer una llarga llista de bons propòsits per tal de viure d'una manera més sana: anar al gimnàs, deixar de fumar, passar més temps amb els fills, aprimar-se... Però la realitat és que ben aviat aquests bons propòsits s'esvaeixen i continuem fumant, deixant el gimnàs per a l'altre any, arribant tard a casa sense tenir temps per als fills, menjant d'una manera poc sana... I és que, malgrat el desig de canvi amb l'any nou, continuem amb la rutina de sempre.

Les dades epidemiològiques i la tendència a l'alça dels indicadors de la covid-19, ens mostren que no estem fent bé les coses. Però encara és possible canviar el nostre estil de vida per tal de vèncer aquest virus. El que no hauríem de fer (com no ho fan els metges, els infermers i els farmacèutics), és acostumar-nos a les nombroses defuncions de cada dia, als malalts ingressats a les UCI o a les persones que han perdut el treball. No podem caure en la insensibilitat i veure com a "normals" aquestes xifres tan esgarrioses.

Per la seva part, el govern de Catalunya també necessita millorar pel que fa a les mesures (insuficients segons els metges i aplicades massa tard) que ha pres per acabar amb la covid-19, ja que sembla que el calendari festiu (Nadal, Cap d'Any i Reis) ha marcat les normes de les restriccions a seguir, en lloc de fer-ho la gravetat epidemiològica. Per això no s'entén que les mesures més restrictives hagin començat a aplicar-se l'endemà de Reis i no el mateix dia que es van decidir, tenint en compte la gravetat de la situació epidemiològica. "Salvant" el pont de la Puríssima i els de Nadal, Cap d'Any i la festa de Reis, ¿hem salvat vides o s'han mort més persones que si no haguéssim "salvat" aquestes festes? I és que s'estan morint moltes persones cada dia i són molts els ciutadans que s'estan quedant sense treball. Davant aquesta situació greu i extraordinària, cal que hi hagi també mesures greus i extraordinàries.

Per altra part, a Catalunya, els ciutadans no entenen el fet que un cop arribades les vacunes, només s'hagi vacunat un percentatge molt petit de la població. Astúries, en canvi, ja ha administrat el 100% de les dosis de la primera remesa de les vacunes que va rebre.

L'important és que encara estem a temps de superar aquesta pandèmia. Però ens ho hem de prendre seriosament. Hem de canviar radicalment de vida. I és que malgrat el sofriment, la malaltia i la mort dels éssers estimats que hem perdut durant aquesta pandèmia i el dolor de la gent que s'ha quedat a l'atur, cal alçar-nos de nou com ens deia el papa Francesc la nit de Pasqua: "ens cal somiar, arriscar i comprometre'ns per canviar el món" i també "ens cal separar el que és necessari del que no ho és."

Canviar el nostre estil de vida i deixar de viure com abans, és l'únic camí que tenim per vèncer aquest virus. I el podem vèncer si vivim arrelats a l'esperança, si somiem junts, si arrisquem el futur, si ens comprometem –solidàriament- per canviar el món, si triem el que compta i deixem de banda allò que és secundari.

Desgraciadament fins ara (i malgrat les persones que hem perdut degut a aquest virus), ens hem deixat absorbir per allò que és material i ens ha trastornat la premsa; i, per això, anestesiats per la indiferència, no ens hem despertat davant de les guerres i les injustícies del món, ni hem escoltat el crit dels pobres ni tampoc el del nostre planeta, greument malalt. I és que amb el nostre egoisme ens hem tancat en nosaltres mateixos, mentre ignoràvem el plor dels desvalguts i el clam de la terra, ferida per la nostra insensibilitat.

D'una vegada per totes hem d'aprendre una lliçó important d'aquesta pandèmia per canviar de vida. No podem continuar immersos en la indiferència, perquè el món està sofrint molt. Hem de deixar de banda la insolidaritat, que ens tanca egoísticament en nosaltres mateixos i hem de treballar activament a favor del bé comú dels ciutadans, ajudant els qui passen necessitat. Hem de ser artesans d'esperança i llavors de resurrecció, perquè en Jesús Ressuscitat, la vida ha vençut la mort i per això la fe pasqual alimenta la nostra esperança, una esperança que no defrauda mai, ja que ens fa veure que Jesús, en la foscor de les nostres nits, és certesa en les nostres incerteses.

Com a deixebles de Jesús de Natzaret, els cristians hem de ser capaços de transmetre esperança, per així repensar aquest sistema econòmic tan depredador i tan injust, sobretot per a les persones més desafavorides. Un sistema que mata, ja que està basat en una economia que exclou i que per això mateix esclavitzava els més pobres.

Cal que ens alcem de nou i que ajudem a alçar-se aquells que no poden fer-ho per ells mateixos. Hem de canviar (com canvia el virus) i no tornar a viure com abans d'aquesta pandèmia, sinó que hem de viure una nova vida, com va ser nova la vida de Jesús després de la seva resurrecció. Entre tots, donant la mà als qui han caigut i no poden més, hem de construir una vida més fraterna, més humana i més solidària. Perquè no hi ha alternativa: o construïm el futur junts, o no hi haurà futur. Només si ens unim tots i sabem prioritzar el que és important per damunt del que és secundari i anecdòtic, podem vèncer aquest virus. Però si continuem vivint com fins ara, serà el virus qui ens vencerà. Si canviem de vida demostrarem que som intel·ligents. Si no canviem de vida, el virus, que sí que canvia per poder resistir, serà qui ens guanyarà.

¿Aprendrem la lliçó que ens dona el coronavirus o continuarem com fins ara?